

As fracturas de Europa

Description

Hai pouco lin un libro que furga nas tensións europeas (â??O euro, anos crâ??ticosâ??), vistas dende a â??ptica francesa. Nel se apunta a obviedade da tensión directa entre o pobo grego e alemâ??n por razóns que conve??en a unha elite dentro do estado alemâ??n, â??o dicir, e ao â??stablishmentâ?? alemâ??n, que a fin de contas â?? quen move os fâ??os do goberno teutâ??n. Existe unha visión semellante dende outros puntos xeográficos europeos tamâ??n.

Hai pouco lin un libro que furga nas tensións europeas (â??O euro, anos crâ??ticosâ??), vistas dende a â??ptica francesa. Nel se apunta a obviedade da tensión directa entre o pobo grego e alemâ??n por razóns que conve??en a unha elite dentro do estado alemâ??n, â??o dicir, e ao â??stablishmentâ?? alemâ??n, que a fin de contas â?? quen move os fâ??os do goberno teutâ??n. Existe unha visión semellante dende outros puntos xeográficos europeos tamâ??n.

O discurso grego sobre a pobreza tense desenvolvido sobre o que Nikoforos Diamandouros chama a â??cultura dos perdedoresâ??. â??o dicir, unha animosidade contra o capitalismo e a percepción binaria do mundo. Dividido entre amigos e inimigos de Grecia, neste caso. Por outra banda, Alema??a â?? percibida como unha ameaza e como o principal cancro da construción europea. Imaxinario compartido por outros estados perifâ??ricos europeos.

Pola contra, na prensa de Alema??a denâ??nciase unha suposta falta de respecto grego pola lei e polo ben pâ??blico. Fomâ??ntase a idea de que tratamos cunha nación anâ??rquica de xente indisciplinada, que en pouco se semella ao cidadâ??n medio norteeuropeo, e â?? un imaxinario que impregna todos os medios, non sâ?? en Alema??a. Tamâ??n no Reino Unido, Francia ou o Estado espa??ol.

Non obstante, persiste a sensación da existencia de dâ??as Grecias: dunha banda, os cidadâ??ns ordinarios e doutro, elites inmorais capaces de subtraer todos os recursos do paâ??s con tal de manterse â?? marxe da debacle. A grande obsesión dos alemâ??ns â?? o medo a perder o control, o que pon de manifesto a apropiación que o estado alemâ??n fai do proxecto europeo, e a transmisión desa visión patrimonialista aos cidadâ??ns alemâ??ns a través dos medios.

En Grecia existe, como temos contado, o medo a unha xermanización de Europa. E non sâ?? alâ?? os dirixentes de Syriza apuntan o discurso cara a responsabilidade, má??is que cara a dominación ou ao cumprimento dos deberes no caso dunha submisión económica. Asemade, Merkel â?? xulgada, non sâ?? en Grecia, como responsable dun proceso errado de xestión da crise económica mundial, no contexto europeo, sacrificando o benestar de certos territorios da Unión para salvagardar os seus propios resultados en diversas eleccións locais e os intereses das elites locais alemâ??ns.

A partires de aquí, a integración europea â?? vista como unha ameaza â?? riqueza dos pobos individuais. Ao mesmo tempo, a integración europea, criticada xa pola falla de democracia e a excesiva burocracia, conta tamâ??n cunha deslexitimación da clase política. Sen rubor se apunta cara a renacionalización da política europea en función das necesidades da crise. En Alema??a comâ??ntase abertamente a necesidade de manter o interese propio no seo da Unión Europea ou, polo menos, das grandes nacións. Merkel foi moi activa na difusión da idea de crear una política interior europea, interdependente entre os membros da zona euro, combinando renacionalización e interdependencia.

En definitiva, do *clivage* (da fractura) no seo dos estados membros pasouse ao *clivage* de estados (a fenda da política europea nos partillada nos Estados que a compo??en), intergubernamentalismo puro e duro para a xestión da crise e as responsabilidades derivadas dela. A partires de agora, imos asistir a unha nova conciencia de clase; aquela dunha clase transnacional composta de cidadâ??ns ordinarios, contra malféitores como unha elite incompetente e immoral manipuladora do sistema financeiro internacional. E, por outra banda, un conglomerado de mecanismos de salvagarda entre gobernos (intergubernamental) que suplanta calquera viero propio da Comisión Europea, en caso de bancarota dun estado membro. Este â?? a bagaxe da crise financeira que perseguíu a Comunidade dende 2008 e a recente experiencia en Grecia.

Viable un euro comón?

O premio Nobel de economía Robert Mundell, considerado o "pai" do euro, fala de dous criterios fundamentais para crear unha moeda única estable: a mobilidade dos factores de produción e a simetría nas reaccións aos choques externos.

A pesares de terse buscado afondar na integración europea durante tempo, a converxencia europea non foi moi lonxe, e proba diso o feito de que o presuposto europeo non pasa do 1% das riquezas que xeran as economías europeas nun ano. Desta maneira, a redistribución, e a estabilización en caso de crise, terán sempre un impacto moi limitado.

A cuestión do endebedamento dos estados e o déficit público segue, e seguirá a ser, o tema central, polo que se desprende dos titulares. De todos xeitos, espérase que a desorde no sistema financeiro internacional non é culpa do euro. Non obstante, o gran dilema é como organizar políticas e relacións económicas e monetarias dun grupo de países onde os intercambios son moi intensos pero nun mundo en mutación.

A construción monetaria de Europa, en parte, unha resposta rexional ao despropósito monetario internacional e, en definitiva, a liberdade de circulación de capitais a nivel internacional co fin de preservar a mobilidade interna europea e a simetría nas reaccións aos choques externos, como di Mundell. Pero isto último, parece que nunca se chegou a acadar.

APARTADO TEMÁTICO GEOGRÁFICOS

Europa

ETIQUETAS

Euro Europa Integración Alemaña Grecia

IDIOMA

Galego

Date Created

Novembro 15, 2015

Meta Fields

Autoría : 3746

Data publicación : 2015-11-15 00:00:00